

На двора тълпа отъ стари и млади дервиши заобикаляше ново-пристигналиятъ гостенинъ или гостени. Гостенина така сжщо бѣше дервишинъ, само отъ другъ законъ; на главата си той носяше не бѣлъ агнешки, но татарски калпакъ, съ зеленъ връхъ и съ черни агнешки кожи; облѣченъ бѣше той съ хубава копринена съ желти пръчки *антерия*, а изъ-подъ богатийтъ му поясъ стърчаха скжии пишови и ятаганъ. Той бѣше воененъ дервишъ, на когото се позволява да пѣе пѣсни съ гола сабля за знакъ на това, че вѣрата на Пророка трѣбва да се распространява съ мечъ. До него стоеше една жена; тя бѣше облѣчена съ свѣтло-зелена ферджа и лицето ѝ забулено съ гъстъ *ашмакъ*, подъ който едвамъ се виждаха само очитѣ, блестящи като брилянти и страховито озѣртаващи се при дневната свѣтлина. До тѣхъ имаше едно магаре, натоварено съ завивки и черги; а по двѣтъ страни на самаря висѣха джезбета отъ желтъ бакъръ за варение кафе и кутийки съ броеници и свѣти благовония и мазила отъ Мекка и Медина. Дервишина навѣрно е отъ далечъ, защото той пхтува съ харемътъ и покжщнината.

Старийтъ мюфтия изглѣда страницитѣ и заповѣда на свойтъ слуга да заведе жената въ харема му, за да я нагостятъ тамъ като далѣчна мила гостенка, а дервишина покани въ гостната стая на текето. Тамъ тѣ сѣднаха и послѣ взаимнитѣ поздравления, като се напиха съ благовоненъ шербетъ, приготвяванъ обикновенно отъ дервишитѣ, захванаха да говорятъ, а дервишитѣ, готови да изпълнятъ и най-малката заповѣдъ на мюфтията, стояха съ кръстосани на гърди ръцѣ и съ навѣдени къмъ земята глави.

— Отдавна ли пристигна въ нашитѣ краища, въ земята на падишаха?

— Земятъ на Падишаха сж и наши и ваши, тѣ принадлежатъ на мюсюманитѣ; той е Халифъ на Исляма.

— Но кога стъпи въ румелийската страна?

— Десето слънце е вече откакъ съмъ оставилъ морето и странствувамъ по сушата.

— Гдѣ е твоята родина?